

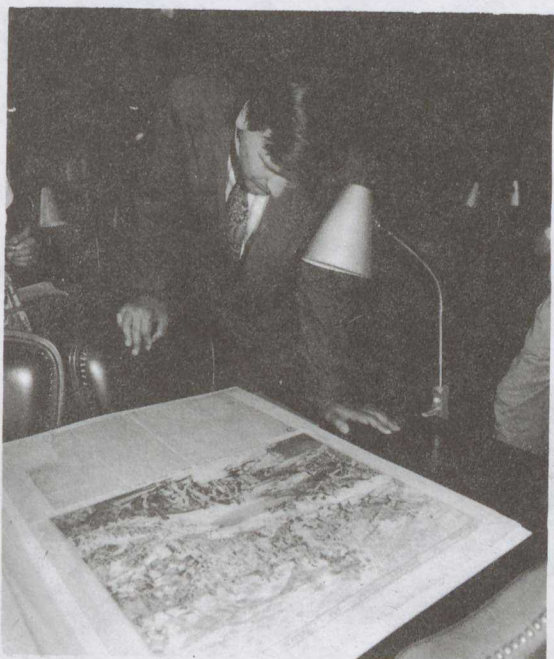
HÍRADÓ

KÖNYVTÁRI

XXXVII. ÉVF 6-7. SZÁM 1993.

A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár
dolgozóinak tájékoztatója

DEMSZKY GÁBOR FŐPOLGÁRMESTER A KÖZPONTI KÖNYVTÁRBAN

D e m s z k y G á b o r, Budapest főpolgármestere június 2-án meglátogatta a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár központját. Kíséretében volt S z o l n o k i V e r a, a Kulturális Ügyosztály vezetője és S ü t ő A n n a, a Kulturális Ügyosztály főmunkatársa, valamint több országos napilap újságírója.

A látogatás első programjaként a főpolgármester a könyvtár felső vezetőivel - K i s s J e n ő főigazgatóval, P a p p I s t v á n főigazgató helyettessel, D e á k S á n d o r gazdasági igazgatóval, B a r t o s É v a személyzeti vezetővel és H o r v á t h n é J a k u b e c z I l o n á v a l, a Hálózati Tanács elnöké-

vel - beszélgetett el az intézmény helyzetéről, terveiről és legnagyobb gondjairól. Elsősorban az alábbi kérdésekről volt szó:

- a könyvtár megnövekedett igénybevétele (mely a hálózatra és a központra egyaránt jellemző),

- a központi könyvtár épületének állapota, a rekonstrukció lehetőségei és szükségessége; el lehet-e helyezni a jelenlegi három épületben a mai igényeknek megfelelő központi könyvtár egészét; hová telepíthető egy üzemház?

- a könyvtár számítógépesítésének jelenlegi helyzete, a gyorsítás lehetőségei,

- az egykori illegális kiadványok a közgyűjteményekben és a magángyűjteményekben (Krassó György gyűjteménye).

A tájékoztatás és beszélgetés után D e m s z k y G á b o r végigjárta a központi könyvtár egyes részlegeit és mindenütt szót váltott az osztályvezetőkkel ill. az ott dolgozókkal. Hosszan és érdeklődéssel időzött a K ö z h a s z n ú I n f o r m á c i ó s S z o l g á l a t helyiségeiben; elismeréssel hallgatta S á n d o r O t t ó n é n a k, a részleg vezetőjének tájékoztatását arról, hogy a főváros polgárai milyen intenzitással veszik igénybe azt a viszonylag új, korszerűen szervezett és gépesített szolgáltatást. Örömmel látta, hogy az intézmény sikerrel terjeszti a budapesti P o l g á r i K a l a u z t.

A látogatás következő állomása a B u d a p e s t G y ű j t e m é n y volt, ahol vendégünk megtekintette a gyűjtemény néhány régi és ritka dokumentumát. Itt elsősorban a K l ö s z hagyatékából származó régi városkép-fotók keltették föl érdeklődését.

A könyvtár bejárása az olvasószolgálat hagyományos tereiben folytatódott; ezek Demszky Gábor számára is "hagyományosak", hiszen - mint elmondta - korábban olvasóként rendszeresen megfordult ezekben a termekben. Itt írta diplomamunkáját is. Számára is újdonság volt azonban a közönség által újság-lapozgatóként birtokba vett egykori munkaszoba. A régi folyóiratolvasóban az egykor általa szerkesztett Beszéltő eredeti példányainak csaknem teljes sorozata keltette fel figyelmét. (Ígéretet kaptunk rá, hogy a hiányzó három számot saját gyűjteményéből fogja kiegészíteni.)

A főpolgármester bejárta azokat a termeket is, melyek korábban a raktár részei voltak, most azonban felújítva és megszépülve várják, hogy a nyári beköltözés után szabadpolcos illetve kölcsönzési teremként szolgálják az olvasókat, jelentősen növelve ezzel az egyre szűkebbnek bizonyuló olvasói teret. A látogató egyetértett: azzal, hogy keresni kell a régi épületben a korszerűsítés, a megújulás lehetőségeit.

A Szociológiai és Dokumentációs Osztályon régi kedves ismerősként köszönthették Demszky Gábort, hiszen a 80-as évek elején, mikor nem kaphatott állandó állást, külső szerződéses munkatársként itt dolgozott az idegennyelvű szociológiai témafigyelő szolgáltatás referátumkészítőjeként. Most megajándékozták akkori munkaszerződésének másolatával. Az osztály új számítógépes adatkereső rendszerét Karbach Erik osztályezető és Gál Katalin mutatták be számára, illusztrációként az ő neve alatt szereplő és a Budapestre vonatkozó tételeket keresték ki. A látogató - az egykori külső munkatárs - érdeklődést mutatott az osztály pályázata iránt is, melyet a Budapest Gyűjteménnyel közösen nyújtottak be, hogy a könyvtár urbanisztikai gyűjteményét felfrissítsék.

A Szerzeményezési és Feldolgozó Osztályon a főpolgármester a könyvtár beszerzési kerete felől érdeklődött; keveselte az erre fordítható összeget az emelkedő könyvárakra való tekintettel, és tréfálkozva hozzátette, hogy ilyen árak mellett probléma lett volna a szamizdatok kiadása is. Ennyiből nehéz lehet a válogatás - jegyezte meg - mire az osztály vezetője Bánhegyi Gyuláné elmondta, hogy nem csak a válogatás, hanem a megfelelő példányszám beszerzése és a külföldi irodalom gyarapítása is nagy gondot okoz.

Menet közben esett szó a hálózat problémáiról is, pl. a videokölcsönzésről, a közhasznú információs adatbázis hálózati hasznosításáról.

A messze múltra visszatekintve is ritka esemény a fővárosi könyvtárban a főpolgármesteri látogatás. Demszky Gábor nyitott érdeklődése, hozzáértése, jóindulatú megoldás-keresése felbátorít minket arra a reményre, hogy amikor kéréseink, igényeink előterjesztésre kerülnek, figyelmére és támogatására számíthatunk. Különösen figyelemreméltó, hogy kifejezetten biztatott bennünket a központi könyvtár bővített rekonstrukciós tervének elkészítésére és ígéretet tett a tervezés költségeinek biztosítására.

* * *

A főpolgármester kíséretében hozzánk érkezett újságírók a Magyar Hírlap illetve a Népszabadság hasábjain számoltak be a látogatásról.

Jelen kettős számunkkal a nyári hónapok végéig elbúcsúzzunk tisztelt Olvasóinktól. A szabadságok idejére jó pihenést, kellemes nyaralást kíván a

Szerkesztőbizottság

TENGŐDŐK...NÉZETEK A KÖNYVTÁR SZOCIÁLIS SZEREPÉRŐL

Bodnár Erzsébet *Tengődők* című írásához, melyet előző számunkban közöltünk, sok hozzászólás érkezett. Örömmel vetjük ezeket, mert mindegyik - az eltérő megközelítésektől függetlenül - a könyvtárosok szociális érzékenységének bizonyítéka. Vala-

mennyi hozzászólást közöljük; a könyvtár szociális szerepével és lehetőségeivel kapcsolatos további véleményeknek a következő számunkban is szívesen helyt adunk.

A szerkesztő

QUOUSQUE TANDEM...?

A XIII. kerületben általában, a Dagály utca környékén különösen sok cigány család él. Télen többen (felköltöznek a szabolcsi rokonok is), nyáron valamivel kevesebben. Minden családdhoz számtalan gyerek tartozik, akik igen gyakran látogatják a könyvtárat. No nem a betűhűség, még csak nem is az érdekes gyerekfoglalkozások miatt, hanem... Hanem!

Tudom én, hogy a gyerekek mozgásigénye nagy, különösen ha sokan vannak, hangosak. Tudom én, hogy a cigánycsaládokban magasabb a veszélyeztetett gyerekek száma, hogy nehezebben illeszkednek be az általunk normálisnak ítélt közösségekbe, és nemigen fogadják el az alapnormáknak tekintett viselkedési formákat.

De azt is tudom, hogy a könyvtár olyan közintézmény, amely mindenkié, és amellyel szemben a használóknak különféle elvárásai vannak. Amelyeknek bizony egyre kevésbé tudunk eleget tenni. Pl. a szolgáltatások zöme ma már nem ingyenes, a keresett dokumentumok mind kevesebb hányadát tudjuk beszerezni, a könyvtárosok száma egyre csökken, a letterheltsége nő, ezért tűrőképességük egyre alacsonyabb. És a sort még lehetne folytatni.

Mi az, amit még tudnak a könyvtárak?

Kulturált miliót nyújtanak

- meleget (a Dagály utcában pl. télen-nyáron 40 °C-ot)

- fényt

- csendet, nyugodt tanulási lehetőséget (az otthoni szűk lakások hiányait pótlendő)

Kikapcsolódást kínálnak

- zenehallgatást, nyelvgyakorlási lehetőséget

- társaságot (sok magányos embernek ez az egyetlen)

- újságot, folyóiratot (állandóan csökkenő számuk ellenére is még mindig vagy 200 félélt)

- különféle programokat, rendezvényeket (érdekes embereket, hasznos információkat, művészi élményeket)

És biztosan ezt a sort is lehetne még folytatni. Talán úgy sommázhathnám, hogy ama bizonyos "társadalmi elvárásoknak" a szükségénél ugyan kisebb, de a lehetségesnél még - mindig - nagyobb mértékben próbálunk megfelelni. És most ez a "még lehetséges" is veszélybe került.

Mint már említettem, a könyvtárba bejáró cigánygyerekek túlnyomó többsége nem tudott, illetve nem is akart a kínált lehetőségekkel a megszokott és a többi ember érdekében kíváncsian módon élni. Ezért megpróbáltunk számukra más formákat keresni.

A könyvtár néprajzi szakrészlegének anyagából számbavettük a cigányfolklor dokumentumait (nyomatott, képi- és hanganyagok) és ennek kiegészítésére anyagi támogatást kértünk és kaptunk a Művelődési Minisztérium Etnikai és Nemzeti Kisebbségi Főosztályától. Tervünk az volt, hogy a cigánykultúra hozzáférhető populáris dokumentumait összegyűjtve, ezeket felhasználva, autentikus személyek segítségével kérve segítünk a gyerekeken. Miben akartunk segíteni? Pl. saját meséik, irodalmuk, zenéjük, táncaik megismertetésében. Vagy abban, hogy ha ezek az élmények a könyvtárhoz kötődnek, talán azt is megtanulják, hogy a könyvtár mire való. És semmiképpen sem elkülnítve, diszkriminálva, csupán hangsúlyozva, hogy ez nekik, miattuk történik, de mindenki jöhet, akit érdekel.

Terveinket elmondani, és főként tanácsot, segítséget kérni baráti beszélgetésre hívtuk meg kb. húsz cigányszervezet, párt, művelődési intézmény, újság képviselőit, mindenkit név és személy szerint. A meghívásnak egy e t l e n meghívott tett eleget, majd néhányan, több nappal és tervezett beszélgetés időpontja u t á n különféle okokra hivatkozva kimentették magukat. A velük való beszélgetésekből (többükkel személyesen is találkoztam), nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a cigányszervezetek megosztottsága olyan mértékű (azért nem jöttek el, mert nem akartak a többiekkel találkozni), hogy szervezett, összehangolt segítségre nem számíthatunk.

Kaptunk azért támogatást is, pl. cigányújságok tiszteletpéldányait (néhány cikkben hírt adtak a cigánygyűjteményről is), videofilmeket különféle fesztiválokról és sok ígéretet. Ha a kerekasztal beszélgetés el is maradt, a kerületi Polgármesteri Hivatal mellett működő Cigánytanács meghívásunkra a könyvtárban tartotta megbeszéléseit. Ők javasolták többek között azt a klubvezetőt, akinek irányításával 1991 tavaszán megkezdte működését a könyvtárban a cigány gyereklklub. A programok lebonyolításába bekapcsolódott a H í d

TENGŐDŐK...NÉZETEK A KÖNYVTÁR SZOCIÁLIS SZEREPEÉRŐL

Családszolgálat és a kerületi Gyermekház is. A klub sikeresen pályázott egy nyári balatonszemési táborozásra, és a könyvtári foglalkozásokat ezt szándékoztak előkészíteni. Mondtak meséket, hallgattak zenét, játszottak, filmet néztek.

* * *

A történetről akár így is lehetne emlékezni, sajnos a valóság sokkal bonyolultabb és lehangolóbb volt. A Cigánytáncs két-három ülés után elköltözött. Sem az egyeztetett időponthoz, sem a könyvtárban kötelező dohányzási tilalomhoz nem kívántak alkalmazkodni. A gyerekfoglalkozások pedig egyre rövidebb idő után (a vége felé 4-5 perc után) átalakultak szaladgálássá, kiabálássá, verekedéssé. A programokat vezető felnőttek hiába várták vissza a mosdóba távozás ürügyével kisorsranó és a könyvtár egész területén kergetőző, trágár szavakat kiabáló gyerekeket.

Említett beszélgetéseim során alkalmas volt egy ismert cigány szociológusnak elmondani, hogy milyen gondjaink vannak a könyvtárban randalírozó cigánygyerekekkel. A véleményét és a segítségét kértem. Azt válaszolta, az a baj, hogy mivel nem ismerjük, ezért nem értjük meg, minek következtében nem fogadjuk el a cigányok "másságát". A múltjukat, a kultúrájukat, a szokásaikat, a kirekesztettségüket, a magatartásukat. Egy készülő előadássorozata tervezetét mutatta, amely ezekkel a kérdésekkel foglalkozik majd. Én kértem, mondja majd el nekünk könyvtárosoknak, pedagógusoknak, sőt bizonyára olvasóink közül is sokan szeretnék meghallgatni, megérteni, hogy tudják kezelni ezt a másságot. Ő megígérte, de többszöri telefonhívásomra, üzenetemre máig sem érkezett válasz.

Bizonyára nagyon kevés az, amit én vagy kollégáim a környéken lakó cigánygyerekek "megszelídítése" érdekében tettünk. Mert azt tiszta lelkiismerettel állítom, hogy komoly elhatározással, jóindulattal, szeretettel közeledtünk hozzájuk: hiszen a könyvtár mindenkié. És végülis a könyvtárhasználatnak igen sokféle formája van. Van, aki

magától megtalálja a neki megfelelőt, van akinek segíteni kell. Mi az utóbbira tettünk néhány szárnyaszegett kísérletet.

Hogy nem sikerült néhány tucat cigánygyerekekkel megszerettetni a meséket, hogy nincs türelmük végighallgatni egy zeneszámot, végignézni egy mesefilmet, ez még nem másságuk bizonyítéka. Hogy hangosabbak a kíváncsiságnál és nincsenek tekintettel a társaikra és olvasó gyerekekre és felnőttekre, hogy csúnyán beszélnek és a figyelmeztetésre agresszíven, durván reagálnak - sajnos ez a másság máshol is egyre inkább terjedőben van, ha a könyvtárakban még nem is általános.

De!

- Amikor fél év alatt kétszer teljesen szétverik a fonotéka fejhallgatóit, csatlakozó zsinórjait kitépik és bicskával elvágják, csak azért, mert...?

- amikor többől kidöntenek egy tíz éve féltve nevelt örökzöld fát, a környező lakosság körében is kedvelt, könyvtárhoz tartozó parkból, csak azért, mert a ping-pong labda néhányszor fennakadt rajta.

- amikor a fenti tettet elítélő megjegyzéseinkre válaszként emberi ürülékkel kenik be másnapra a könyvtár ablakait, és rondítják tele a bejáratot,

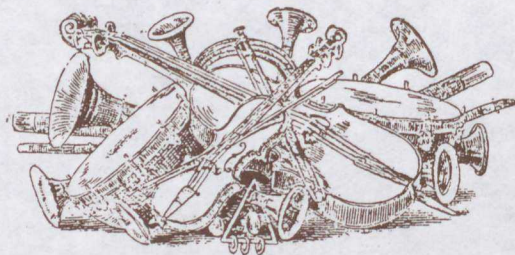
- amikor a Japán nagykövetség könyvtárunkba látogató képviselőit minősíthetetlen "nemzetközi jelbeszéddel" kísérve inzultálják,

- amikor a könyvet válogató kislányokkal trágár hangon közdik, hogy a sarkon megvárják őket - és a szülők sorra telefonálnak, hogy nem engedik a gyereket többet a könyvtárba...

... akkor azt kérdezem, hogy quousque tandem?!...

Tudniillik ők még "csak" gyerekek (4-14 évesek!), akikért mi felnőttek állítólag felelősek vagyunk, és tehetünk értük valamit. De ezek a gyerekek hamarosan felnőttek lesznek, és akkor ki segít?

Sz. Richlich Ilona

DARÁZSTÖRTÉNET

Néhány napja felbukkant egy koldus a könyvtár előtt. Nem volt vak, se féllábú vagy béna, nem volt botja, tolókocsija, muzsikálni se muzsikált, egy szó nem hagyta el a száját, csak egy bádogdobozt csörgetett éktelen zajjal, megunhatatlanul az arrajárók elé. Könynyű dolga volt - jól kitalálta magának -, mert úgy odaállt a bejárati ajtóba, hogy a ki- vagy befelé igyekvők csak oldalazva tudtak elmenni mellette. Aki nem méltányolta méhány krajcárral alkalmi zenéjét, annak még utána is morgott.

Pünkösdi királysága nem tartott soká, mert többen szóvá tették látogatóink közül tolokodó magatartását, s a harmadik napon rászántam magam, hogy beszéljek vele. Finoman értécsére adtam, hogy kellemetlen a könyvtárra nézve is, hogy itt ütött tanyát; pár lépésre van az aluljáró, ott jóval több ember megfordul, menne inkább oda. Bosszanthatta a kéretlen tanácsadás, de nem szólt semmit. Eloldalgott a METRO-lejárat felé. A dolgot ezzel én elintézettnek tekintettem.

* * *

Esküdt ellensége vagyok a darazsaknak.

Kiskamaszként egyszer bemásztam anyám körülkerített kiskertjébe, mert a ruhaszárító kötélről befújt oda néhány holmit a szél. Vasárnap délután volt, csőszárú nadrág volt rajtam (akkoriban az volt a menő), akkor vettem fel először. Nagyon vigyáztam rá, de a kiskertből visszamásztomban ráléptem egy falból kilazult téglára, ami mögé befészkelte egy darázs család. Lett nagy riadalom; dühödten, egymást taszigálva sorakoztak elő a lyukon, mintha riadót rendeltek volna el, egy területi bajnokságra készülő falusi tűzoltó egységnél. Martak, haraptak ahol értek, nem is egy volt, amelyik bebújt a nadrágszáramba is.

Jajveszékelve beszaladtam a házba, s halálra markolásztam a még nadrágomban lévőket. Emlékszem, milyen iszonyatos volt míg az utolsót is sikerült kiráznom a szőnyegre. Utána napokig a légyzümmögéstől is frász környékezett.

* * *

Tegnap berepült egy darázs a könyvtárlaklakon. A málnás üvegbe jött; üresen állt, ottfelejtve az egyik polc tetején, de a száján akadt még egy kevés rászáradt nedű. Szemrevételezte az üveget, azután tett még néhány kört alacsony repülésben a kolléganők feje fölött. Észrevettem, hogy némi zavart kelt ezzel soraikban. Visszaszállt a zsákmányra, elcsendesült, behajolt a nyíláson, mind lejjebb ereszkedett, idébb-odább rakogatva a tapogatóját. Gondoltam véget ve-

tek a dőzsölésnek, odaosontam az üveghez és hirtelen lefordítottam. Úgy sikerült, hogy a darázs menekülteben alákerült a peremnek és kettészakadt. A levált potroh-rész még fel-felkankarodott, s szabálytalan időközönként kinyúlt belőle egy finom túske. Ekkor reszelős hang ütötte meg a fületem: "Gyilkos! Elpusztítja Isten ártatlan teremtményét! Mit vétett magának az a darázs?" Odakaptam a tekintetem, hát látom, az én koldusom az, aki így ellenemre kelt. Nem válaszoltam semmit, üveggel a kezemben behátráltam a kölcsönzőpult mögé. "Az ilyenek mérgezik meg az ember kutyáját! Megnyúzzák a szerencsétlen kóbor macskákat! Féltrelik az útjukba kerülő idős embert!" Kis szünetet tartott, levegőt vett. "Sajnálják tőle a betevő falatot! Megfojtanak egy kanál vízben! Betörnek a házába! Ezek... ezek!" Diadalmasan körülnézett, hogy így megmondta a magáét, de mindenhonét csak kelleetlen, fejcsóváló, visszautasító tekintetbe ütközött. "Gyilkosok!" - üvöltötte még végezetül, kiköpött maga elé, s öles léptekkel célba vette a kijáratot.

Előjöttem a kölcsönzőtér rejtekéből, tenyerembe poccintettem a darázstetemet, oda-sétáltam vele a szemétkosárhoz, s lágyan belepottyantottam.

Márti megdícsért: Jobb is hogy nem szóltál vissza, nem kell a balhé. Ez jól esett. Megnyugodtam.

Hát ennyit a darazsakról.

Koncz Károly

Illusztrációk a Zenei Gyűjtemény E r k e l kiállításán szereplő korabeli dokumentumokból valók, ld. a kiállításról beszámoló cikkünket.

„A KÖNYVTÁROS PEDIG MINDÍG REMÉNY”

(Cortázar, Julio)

Nyolcéves korom óta könyvek között élek, korábban nem sejtve azt, hogy valamikor könyvtáros leszek. Szerencsésnek mondhatom magam, mert a ház, ahol laktunk, a Gundel család tulajdona volt, akiknek csodálatos házi könyvtárukból szabadon kölcsönözhettem bármit. Mindent el is olvastam, amit csak lehetett, most már tudom, mennyit köszönhettem nekik.

Érettségi után véletlenszerűen találkoztam a sashalmi könyvtár vezetőjével, Simon Mártival, aki elindított ezen a pályán. Ismét csak szerencsésnek mondhatom magam, mert nagyszerű könyvtárvezetőktől, könyvtárosoktól tanultam a "szakmát", repülősként pedig csaknem minden kül- és belterületi könyvtárat megismerhettem. (32 éve vagyok könyvtáros.)

Ez az idő elég volt arra, hogy figyelemmel kísérhessem a könyvtár szerepének és helyzetének alakulását. Kissé "belehaltam", de túléltem a "főkönyvtárosítást", nehezen, de elfogadtam a családi könyvtárak kialakítását. Remélem, a tervezett "régió-rendszer" sem fog ki rajtam.

Tudomásul vettem, hogy a könyvtár kölcsönzői szerepe szinte teljesen megváltozott. A könyvek kölcsönzése mellett megjelent a videokölcsönzés, és megjelentek a nem kifejezetten könyvtári szolgáltatások is: a könyvek kiadását, használt ruhák árusítása stb.

A legfontosabb változás azonban a szociális és lelki gondozás felvállalása volt. A jelenlegi helyzetben ez a tevékenység egyre időszerűbbnek és egyre fontosabbnak tűnik.

A könyvtár, ahol dolgozom, Kőbánya félig ipari, félig családi házas területén van. Kis könyvtár, heti három alkalommal kölcsönzők egyedül. Munkám során naponta tapasztalom a rohamos elszegényedés jeleit.

Három éve - segítő szándékkal - kialakítottam az ún. "szíves" klubot, amelynek lényege, hogy: "Szíveskedjenek eljönni hozzánk minden kedden baráti beszélgetésre!". Kezdetben inkább idősebb hölgyek jöttek egy kis csevegésre, némi panaszkodásra, vagy csak úgy bekukkantottak. Aztán egyre többen jöttek, férfiak és nők, fiatalok és öregek, nyugdíjasok, munkanélküliek, magányosak és házasok. Csak érdekességképpen említem meg, hogy sok év óta egymás mellett köszönés nélkül elmenő kőbányaiak itt ismerkedtek össze, és szövődtek szép barátságok.

Segítő szándékú kezdeményezésünkre később egyre nagyobb szükség lett. Mind gyakrabban kellett konkrét esetekben intézkedni - s ez a paletta igen szénessé vált: lelki és anyagi problémák, az időközben munkanélkülivé váltak munkahelykeresésének segítése, a szociálisan gondozásra szoruló "beajánlása" az önkormányzati hivatalhoz, a személyükben fenyegetettek védelmének érdekében a rendőrség felkeresése, a rászorultak kórházi elhelyezésének ügyintézése, peres ügyekben ügyvédi segítség stb. És mindezt úgy, hogy az érintett személyek emberi méltóságán csorba ne essék.

A kép még ennél is színesebb, de gondolom, hivatásukat gyakorló könyvtárosok úgyis tudják, miről beszélek.

"Magányos harcosként" nem jutottam volna semmire, de szerencsére mindenhol értő partnerekre találtam. Köszönet illeti ezért a helyi önkormányzat illetékes osztályait, a Román utcai 1. sz. Gondozási Központot, a helyi Vöröskeresztet, a Rendőrséget, az orvosokat, a szociális nővéreket, és még sokakat másokat.

Úgy érzem, megtaláltam az olvasók felé vezető utat, élvezem bizalmukat és szeretetüket, amely sok apróságban nyilvánul meg. Én is szeretem és becsülöm őket. Leginkább azért, mert ezt a rájuk mért, nem maguk választotta sorsot képesek emelt fővel elviselni. Biztos vagyok abban, hogy nem ilyen életről álmodoztak.

Azt vallom én is, amit Adler ír egyik munkájában: "Azok, akiket az embertársaik nem érdekelnek, a legnagyobb nehézségekkel küzdenek az életben és a legnagyobb akadályt jelentik mások számára. Minden emberi balsiker tőlük származik".

Bálint Lehelné Ujszászi Anna

KISIPARI MÓDSZEREKKEL JÁTSSZUK A GONDVISELÉST

A könyvtár nem menhely. Kolleganőnk józan-
ságával megragadó írásának minden sorával
egyet kell értenünk.

Hozzánk is járnak hajléktalanok. Nem olyan
sokan, mint a Kertész utcába, mert itt nincs
"ingyenmozi". Nálunk is ott a rendőrség száma
a telefon mellett, már csak a magunk bátorítá-
sára is. Mi meg kisipari módszerekkel játszunk
a Gondviselést. Aki aránylag kevésbé bűdös,
csendes és szerény, meghúzódhat egy sarokban.
(A ruhatáros azért kezét mos, ha a holmijához
ér. Okosan teszi.) A gorombát, a hangoskodót
eltávolítjuk. Az "utcagyereket" előbb-utóbb
mindig, mert nem bír magával, pimasz, rondán
beszél és randalírozik. Mi mást tehetnénk?
A könyvtár nem menhely.

Sokszor elgondolkodom. Hová lesznek azok,
akiktől így módon szerencsésen megszabadu-
lunk?

Tudjuk: a mindenki saját fedele, asztala
- álom, Kánaán. Tudjuk, hogy van szociális
háló: néhány ingyenkonyha, melegedő, szál-
lás. Azt is, mennyire kevés ez az elesettek,
a tartósan, a sorsuk jobbra fordulásáig se-
gítségre, egész napos ellátásra, gondozásra
szorulókat nagy és egyre növekvő számához ké-
pest. És ugyan hová küldhetnénk, esetleg ha-
tósági kényszerrel is, az önálló életvitel-
re - még, már, soha - nem képeseket, egész
további életükre?

Tudjuk, hogy a probléma nagyon bonyolult.
Szakismeret, szervezés és főleg sok-sok pénz
kell a megoldásához. Hogy az ország jelenle-
gi állapotában - ugy-e így kell mondani? -
erre nincs fedezet. Néha aztán megtudjuk,
hogy azért van, volt, lett volna... Hogy a
keveset is fel lehet osztani sokféleképpen...

Attól, hogy illedelmesen nem beszélünk
róla, még mindnyájan tudjuk, hogy itt ember-
életekről van szó. Akit télen kiküldesz, mert
részeg és káromkodik, történetesen megfagy
majd egy kapu alatt. Ki mernéd végezni? Kell
találnunk megoldást!

Csak "hivatalosan" tudom elképzelni. Meg
kellene határozni a minimális, a túléléshez
éppen elegendő igényszintet, és ezt in-
t é z m é n y e s e n biztosítani is kel-
lene mindenki számára. Minden más csak ezu-
tán jöhet a költségvetésben. Akkor is, ha
ezt mindannyian megéreznénk mi, többé-kevés-
bé ellátottak. Lehet-e, érdemes-e ott élni,
ahol a meleg szoba, mosdóvíz, egy tál egy-
szerű meleg étel nem illet meg mindenkit -
a születés jogán?

Azt már nem is merem mondani, hogy szívem
szerint az "ingyenmozi" is hozzátenném.
Ezek az emberek pár éve még úgy tudták, hogy
a Kenyér mellett a Szó és a Szép éhe hajtja
őket... Mi is így mondtuk nekik... Sok kis-
nyugdíjas olvas is, eljutott a krimiig, a
kommandósokig, asszonya Courths-Mahlerig.
A hajléktalan látni szeretne egy kis "szu-
perbunyót". Még az az öröme se legyen...

A gyakorta kidobott gyerekek még keser-
vesebb, még bonyolultabb problémájára hadd
ne térjek ki. Pár év múlva majd a sarkon üt-
nek le bennünket. Az okos, magabiztos, túl-
érett, "tapasztalt" 12-13 éves, ha maffiafő-
nök lesz, a rendőrséget is az ujja köré te-
kerheti. Ha orvos, tervezőmérnök lehetne...

Egy rendszer akkor működik jól, ha a ré-
szek közt megfelelő az információáramlás.
Fel kell tételeznünk, hogy ha egy probléma
nem oldódik meg, sőt, meg sem kapja a jelen-
tőségének megfelelő figyelmet, akkor valahol
ennek áll az útjában akadály. Esetleg már a
jelenséget észlelőknél. Kolleganőnk írásá-
val ezt az akadályt kezdte bontani. A mi
dolgunk, hogy folytassuk.

Matavovsky Tiborné
XIII. ker.

KEDVES ERZSÉBET!

Engedd meg, hogy ezt a személyes műfajt válasszam ahhoz, hogy a "tengődőkről" én is elmerengjek. Levelet ugyanis csak annak írunk, aki valamilyen módon megérintett, akivel egyetértünk, akivel vitatkozunk, és aki helyettünk vette a bátorságot, hogy égető kérdést vessen fel.

Oldásképpen leírok egy viccet, talán ismered is. Kohn és a Tanító levélváltását.

"Tisztelt Kohn Úr!" - így a tanító - "Az Ön fia nagyon büdös, kéretik intézkedni."

"Tisztelt Tanító Úr" - így Kohn - "Nem szolgolgtatni, tanítani..."

Milyen egyszerű lenne, ha csak ennyiből állna a világ: mindenki teszi a dolgát, fanyalgás nélkül. Hiszen mi már azt sem tudjuk, hogy mi a dolgunk, de lehet, hogy még nem tudjuk?... Amit leírtál, az lehet, hogy csak a kezdet. Vagy van lehetőségünk rá, hogy fékezzünk egy folyamatot? "A munkanélküliség szerepe az ember majomává válásában" folyamatát?

Álszent dolog lenne vitatkozni veled, mert amiről írtál, az mindannyiunk ügye. Csak azt kérdezem, hogy miért pont a hajléktalanok érték el a túrérküszöböt? Annyiféle ember jár hozzánk, hozzátok, valamennyi könyvtárba, miért éppen ezek, a sok esetben társadalmi és családi "segédlettel" ellehetetlenült emberek készítették a "ne tovább" megfogalmazására? Néha vannak, akik egy erős parfóm miatt költöznek más terembe, ki ne tudná, hogy egy-egy anyagcserezavarral küszködő idős tudós is tud maga körül rendet vágni az olvasók között és hát a tavasz sem hoz mindig enyhet, a vizsgaidőszak olvasóterme sokszor vetekszik egy tornaterem odörjével, hogy csak a szagoknál maradjunk.

A viselkedés persze más, aki garázdálkodik, zsarol, részeg, összeférhetetlen, annak nincs helye a könyvtárban, de ezt néha a "lakók" is megteszik. (Tényleg, mi a "hajléktalan" szó ellentettje, lehet, hogy a "hajlékony?") De könnyebb felismerni a "szövetidegen" hajléktalant, mint azt az csendes, vélhetően szagtalan pedagógus-jelöltet, aki kitepi a kötelező részt Bettelheim: A mese bűvölete és a bontakozó gyermeki lélek c. könyvéből. Pedig ő sem való a könyvtárba...

Milyen alapon választjuk ki azt, aki nem a mi emberünk?

Talán fordítva kellene elindulnunk a "válogatásban".

Egy könyvtárban az történik, amit egy szakember gárda a hagyományok, szokások, igények, felismert és megfogalmazott társadalmi jelenségek ismeretében eltervez és elhatároz. Kölszönzünk, biztosítjuk a helybenolvasást, szervezünk szabadidős foglalkozásokat, vetítünk, hol ezt, hol azt. Ha mindent megteesszük, kevés jogunk van válogatni a kínálat igénybevevői között. Nem lehetünk olyanok, mint a mesebeli lány, hogy adunk is, meg nem is, szolgáltatónk, de fanyalagva.

Amit kínálunk, azt mindenkinek joga van igénybe venni, nemre, fajra, színre és szagra való tekintet nélkül. Ha nem akarunk ingyen mozi lenni, nem szabad olyan filmeket vetíteni, amire bizvást megjelennek azok is, akik csak azt igénylik. Ha profilotoknak, ízlészeteknek és érdeketeknek megfelelően csak irodalmi portrékat, művész filmeket, dokumentum összeállításokat vetítetek, akkor csak azokat kell ellátnotok, akik ezt igénylik, de őket mind. Mindezt persze csak gondolom, megvalósítani, ott, helyben, tudom, hogy nagyon nehéz. Mentségemül hadd idézzek egy meleg pillanatot abból az időből, amikor én is a frontvonalon dolgoztam, (megjegyzem a központi könyvtár sem mentes a súlyos gondokkal küszködő emberektől, de végsősoron mindig segít a "hely szelleme.")

Nos, 1987 telén, a mínusz 23 fokban a könyvtár hetekre átmeneti szállássá vált, harminc-negyven utcagyerek - hogy ezt a hangulatos jelzőt válasszam, a valójában sokkal keményebb fickók jellemzésére, - vette birtokába összes helyiségünket. Az első felejtetetlen esték egyikén csendre intettem őket, védve a többiek érdekeit. Féltreérthetetlen tárgyi üzenetet hagytak maguk után a mosdó előterében. (Nem pöröltünk, összefogtunk,

feltöröltük.) A mi üzenetünk tehát az volt: "Most még nem szólunk, nem baj, hogy itt vagytok, értetek is vagyunk, de vannak alapszabályok." Többet nem volt gondunk velük, hónapokig jártak a könyvtárba, soha semmilye szolgáltatást nem vettek igénybe, csak a falak védelmét és a mi elfogadó viselkedésünket.

Tudom, hogy rosszabbul is végződhetett volna, tudom, hogy a véletlen is közrejátszhatott, hogy ezek a fiúk véletlenül megértették, hogy nem kell bennünket legyőzniük, hisz mi sem akarjuk őket, tudom, hogy ha a harcra került volna sor, ők győztek volna.

Furcsa intézmény a könyvtár, helyet ad annak, ami csak kétdimenziós, a háborúnak, a bajnak, a nyomornak, Dosztojevszkij, Móricz, József Attila, Gorkij, Bálint György hajléktalanjai, kitzsítottjai, megalázottjai és megnyomorítottjai ott lehetnek, de a három dimenziós valóság tönkre tesz bennünket. De, reméljük csak átmenetileg, fel kell készülnünk arra is, hogy falaink közül az idill kicsit elköltözzék.

Talán a mi javaslatunkra el lehetne érni, hogy a város létrehozzon olyan menhely könyv-

tárakat, ahol a víz, alvóhely, ruhaváltás lehetősége mellett a z i s z t e l n é meg átmenetileg nehéz helyzetbe került polgárait, hogy feltételezi róluk az írott szó elemi szükségletét is. (Éhe a kenyérnek, éhe a szónak...) Itt dolgoznának azok a szociális munkás-könyvtárosok, akiket lehet, hogy nem is a szeretet hajtana, hanem az érdeklődés. Elgondolkodtató ugyanis, hogy hogy lehet megmaradni, élni, mozogni, és tenni akarni egy műanyagszatyornyi ingósággal, ami egyben ingatlan is. A bezárt gyár, a semmivé vált szakma, a hotelosított privatizált munkásszálló, a panelből is kiszorító rezsi, és/vagy feleség, az egy évig ketyegő munkanélküli segély, a mindazt feledtető olcsó mámor csábítása mind amellet szól, hogy ezek az emberek nem csak saját maguk okolhatók sorsukért, ha pedig így van, akkor valóban meg kell találnunk nekünk is azt a kevés (kevés?) lehetőséget, amiben mi is segíthetünk.

Kívánok neked további lényeglátó szemlélődést és egy kicsit több jó kedvet.

Havas Katalin

Százéves történet

Az itt következő sztori Csányi Szilveszternek, egykori kollégánknak a Budapesti Könyvtár-Egyesületet feldolgozó kéziratos monográfiájából való. (Az egész mű nagyon érdekes, remélem, hamarosan nyomtatásban is olvashatjuk.)

Íme a történet: Panaszt tett egy olvasó az igazgatónál, hogy nem szolgálták ki megfelelő módon. A panaszos egy első osztályos iparos tanonc volt. A bejelentést annak rendje-módja szerint kivizsgálás követte, az érintett könyvtári segédtisztnek igazoló jelentést kellett írnia.

Meg is írta. Az olvasó valóban nem kapta meg a kért könyvet, Ponson: Párizs titka c. művét. (Itt kitérőt kell tennem: a mai olvasó talán nem is tudja, hogy Ponson du Terrail a századforduló egyik legolvasottabb kölcsonkönyvtári szerzője volt, magyarra is lefordították vagy száz művét. Egyébként ő írta a Rocambola sorozatot is.) Nos, a könyvtári segédtiszt jelentése megírta, hogy a mű rémregény, ezért nem adható ki kiskorúnak. Igaz ugyan, hogy az előző nap kiadták neki, de az tévedésből történt. "Miután meg lett ta-

gadva a rémregény kiadása" - folytatódik a jelentés - "az olvasó durván bánt a másik könyvvel is, Vas Gereben: Az alispán című díszkiadásával." Ezért a könyvtártiszt "udvariasan kivette kezéből a könyvet."

Nem tudom, hogy a mai könyvtárosi képzelet fel tudja-e idézni ezt a jelenetet: a könyvtártiszt és az iparos tanonc egymás kezéből fessegetik ki Vas Gereben díszkiadását. Győz a kultúra: Az alispán kikerül a méltatlan kezekből. Ámde ezzel még mindig nincs vége a történetnek. Az olvasó ráadásul újságot is kért: a Bolond Istókot és a Borsszem Jankót. Ezek már igazán nem rémregények, a mi szegény iparos tanoncunk mégsem jutott hozzájuk. Az igazoló jelentés szerint azért nem kaphatta meg őket, mert "az újságok régiek és hiányosak."

Az igazgató az igazoló jelentést jóváhagyta. De azért biztonság kedvéért beszélni óhajtott a könyvtártisztrel is.

Milyen szép dolog, hogy már ma nem történik ilyen lárma.

/Kiollózta: K.S./

OLVASÓI VÉLEMÉNYEK KÖNYVTÁRAINKRÓL

A könyvtári szolgáltatások igénybevétele, a használói szokásokat, az olvasói érdeklődést, a könyvtárral való elégedettséget és a könyvtárral szembeni elvárásokat feltáró felmérésre került sor a közelmúltban tizennyolc könyvtárunkban (I., V/1., VI., VIII., IX., X., XI., XI/3., XIII., XV/3., XVI., XVI/1., XVIII., XVIII/1., XIX., XXI., XXI/3., XXI/5). Az adatfelvétel helyszíneit több szempont alapján úgy választottuk ki, hogy megközelítően jól reprezentálják a hálózat egészét. Elismerés illeti azokat a munkatársakat, akik szívesen vállalták a nem mindennapos feladat teljesítését is; és köszönet könyvtárlátogatóinknak, mert készségesen válaszoltak kérdéseinkre. A pontos és részletes vizsgálati eredményekre még várnunk kell, de a kérdőívek nagy részének átnézése, előzetes és részleges számítások alapján annyit máris elmondhatunk, hogy a könyvtárakban az állomány összetételére vonatkozóan fogalmazódott meg a legtöbb kifogás. A könyvek kínálatát a látogatók legalább harmada, máshol közel fele minősítette közepesnek vagy rossznak. Az olvasók olykor okokat keresve, máskor megoldási javaslatokkal élve, de mindenképpen megértően adtak hangot kritikus véleményüknek. Egyelőre csak ízelítőül, értékelő megjegyzések és következtetések nélkül idézünk ezekből.

Zenélő főúri pár 1805-ben

- "Elég szegényes az új könyvek választéka, a legnépszerűbb könyvek alig találhatók meg."

- "Nem vagyok megelégedve a választékkal; nem tart lépést a könyvkínálattal, de korábban megjelent szépirodalmi műveket is időről időre hiába kerestem."

- "Több új könyvet szeretnék, amennyiben lehetséges."

- "Az a baj, hogy az újonnan megjelent könyvekhez elég nehéz hozzájutni, ill. sokat kell várni, hogy kikölcsonőzhessen az ember."

- "A fontos (sok embernek kell) könyvből csak egy példány van, s nincs legalább egy olvasótermi példány."

- "A hiánycikkekből esetleg lehetne fénymásolt példányokat kihelyezni."

- "Több (jobban propagált) lehetőség kellene más könyvtárból könyvek átkérésére."

- "Túl sok a régi könyv."

- "Frissebb, modernebb összetétel kellene, sok fölösleges könyv terheli az állományt."

- "Sajnos gyakran alapműveket nem találok meg a könyvtárunkban."

"Egy kerületi könyvtárban illene komolyabb szakmai választéknak lenni közgazdasági témákból. Túlságosan "bölcész" szemléletű a választék."

- "Feltehetően az anyagi eszközök hiánya miatt az új könyvek kevés számban fordulnak elő, a könyvek többsége velem közel egykorú."

- "Valószínűleg finánciális okokból sok mű sincsen meg az utóbbi évek könyvkiadásából."

- "A költségvetési intézményünkben uralkodó pénzhiány nyilvánvalóan befolyásolja azt a kínálatot, melyet Önök és én is szeretném ha bővülne."

- "Elég sok adót fizetünk ahhoz, hogy teljesen a mindennapi kenyerünket ízesítő szellemi táplálékra is."

- "Nagyon piacorientált lett a könyvtár, túlságosan a videózás került előtérbe."

- "A könyvek választéka lehetne bővebb, illetve naprakészebb. A videofilmek terén el kéne mozdulni kissé az igényesebb művészfilmek irányába."

- "Az utóbbi időben kevés az új beszerzés, a régi olvasóknak egyre nehezebb jó könyvet találni. Kevés a népszerű ismeretterjesztő könyv, főleg az új kiadások hiányoznak."

- "Régebben több külföldi folyóirat járt. Ezeket hiányolom."

- "Megdöbbsent az a folyamat, amelynek következtében a napilapok, hetilapok, folyóiratok választéka évről évre szűkül, holott a kiadványok száma nő. Feltételezem, hogy ennek anyagi feltételeit az önkormányzat lenne hivatott megteremteni."

- "Nem vagyok elégedetlen, tudomásul veszem a pénzhiányt és azt, hogy nem tudnak minden kiadványt megvenni."

* * *

És végül:

- "A szíves fogadtatástól jókedvre derültem, S ezen óda írásába merültem;
Időm sajnos lejárt, most elmögyök,
majd még jövök."

Barczi Zsuzsanna

ERKEL ÜNNEPSÉG A ZENEI GYŰJTEMÉNYBEN

Nemzeti Színház előkötete által.

1898.

Wagner, Liszt, Schubert, Liszt.

Erkel Ferenc halálának századik évfordulóját ez év június 15-ikén ünnepelte az ország. A centenárium igen jó alkalom arra, hogy jobban megismerjük a 19. század kiváló magyar zeneszerzőjének munkásságát, előadások, kiállítások, hangversenyek alkalmával felidézzük az élet és az életmű dokumentumait.

Az Erkel Ferenc Emlékév eseményeinek sorába illeszkedett a Zenei Gyűjtemény május 19-én, a Magyar Könyvtárosok Egyesülete Zenei Szekciójával közösen rendezett összejövetele. A programban műismertetés, családtörténeti előadás, kis koncert és az Erkel családról készített fényképek megtekintése szerepelt.

Erkel Ferenc Szózat című művének Bárdos Lajos-féle vegyeskari változatát az Akkord Zenei Kiadó jelentette meg ebben az évben. A művet Hollós Máté a kiadó művészeti igazgatója mutatta be, hangfelvételt is hozott. A vegyeskari változat felvétele bemutatónak számít. Ezt követően D. Nagy András, gyulai Erkel-kutató beszélt "Az Erkel család élete és munkássága" címmel. Előadása 15 éves kutatómunkára épült, melynek eredménye a Márai Györggyel közösen írt családtörténeti. Az Erkel család krónikája. A pontos, részletes életrajzi adatokra épülő beszámolót kedves anekdotákkal tette könyveddé és élvezetessé az előadó. Megtisztelte köreinket Óvári Rózsika néni is, Erkel Ferenc dédunokája, az egyetlen Magyarországon élő, egyenesági rokon.

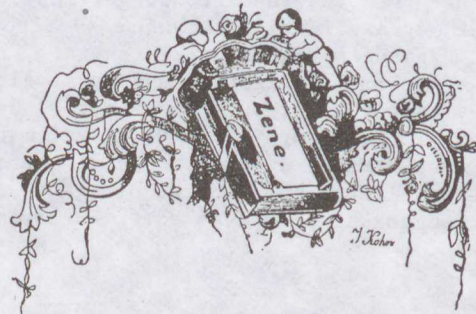
D. Nagy András előadásához szorosan kapcsolódott az Erkel családról készült fényképek vetítése. Sok érdekes és értékes felvilágosítást kaptunk a képek nézegetése közben Rózsika nénitől is.

Kassai István nevéhez fűződik néhány Erkel zongoramű felfedezése és bemutatása, valamint Erkel Ferenc zongoraműveinek hanglemezre játszása. A művész könyvtárunk rendszeres látogatója, szívesen vállalkozott arra, hogy élőzenével színesítse, gazdagítsa programunkat. Erkel Ferenc Váltakozatok Bartay Endre "Csel" című operájának verbunkos témájára című darabját adta elő. Kassai István Erkel műveinek értő tolmácsa, játéka joggal bilincselte le a hallgatóságot. A nagy sikerre való tekintettel ráadást is játszott a művész.

A műsor végén a Rózsavölgyi Zeneműbolt jóvoltából kottákat, könyveket és hanglemezeket vásárolhattak az érdeklődők. Kassai István, D. Nagy András és Óvári Rózsika néni dedikált.

A Zenei Gyűjtemény ablakaiba könyv-, kotta- és hanglemezkiállítás keretében mutattuk be Erkel anyagunkat. A Budapest Gyűjtemény korabeli Erkel kottáit egy tárlóban helyeztük el. Ezek a művek nagyrészt a Rózsavölgyi és társa kiadónál jelentek meg az 1850-es, 60-as években. A kiállítás külön érdekessége a mainzi SCHOTT Kiadónál 1850-ben megjelent Ungarische Volkshymne "Gott erhalte Ungarn", ami az 1844-ben komponált Himnusz zongoraátirata.

Gócza Gyuláné

EGY RENDEZVÉNYRŐL KÉT NÉZŐPONTBÓL

Előző számunkban Bagdi Marianne beszámolt róla, hogy a **S z á s z I l o n a** kezdeményezte "meseíró gyerekklub" a **FSZEK** és a **C i m b o r a** TV-műsor belépésével országos mozgalommá szélesedett. Bagdi Marianne cikke azzal végződött, hogy "a június 11-ére tervezett ... díjátadás műsoráról a Híradó következő számában fogunk beszámolni." Most ennek az ígéretének tesz a

szertő eleget. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy a szerkesztőbizottsághoz a rendezvényvel kapcsolatban más reflexiók is érkeztek; több résztvevő alapjaiban másként ítéli meg a díjátadási ünnepséget, mint a rendező itt olvasható beszámolója. Lapunkban az eltérő véleményeknek is helyet adunk.

A szerkesztő

Gyermekek írta mesekönyv

Szinte az egész ország gyermekhada megmozdult, a legeldugottabb kis településekről is érkeztek a "pályaművek". Sokat girbe-gurba ákom-bákomokkal maguk a gyerekek jegyveztek le, sokat a helyi könyvtáros, ill. a tanító néni gyűjtött csokorba, gépelt le és küldött be összesítve. Az öt fős könyvtári bíráló bizottság különös örömmel vette a sok erdélyi gyerek nevezését. Színvonalas munkáik alapján a különdíjat, a **C i m b o r a** Nemzetközi Vakációján való részvételt (amely lényegében egy irodalmi alkotótábor) három erdélyi kisgyereknek ítelték, akik több mint háromszáz gyermek társaságában nyaralhatnak-munkálkodhatnak majd Balatonalmádiban. Nagyon megható volt **O r b á n T ü n d e** 7. osztályos zsidói kislány **Nemzetem** című verse, melyet az ünnepélyes eredményhirdetésen fellépő **P á l o s Z s u z s a** színművésznő is szinte megkönyvezett.

A pályázat sikerét mutatta, hogy közel háromezer gyerek ragadott tollat-ceruzát, sőt sokan több írással-rajzzal is jelentkeztek. A könyvtár gondban volt, mert szeretett volna minél több gyereket inspirálni - minél értékesebb díjazással, követve az Eötvös József által megfogalmazott szentenciát, mely szerint "Gyermeknél és ifjakinál a nem érdemlett dicséret többnyire jobb hatást tesz az érdemlett dorgálásnál..." (Hát még az érdemlett dicséret!) Márpedig ide számtalan kiváló munka érkezett, a gyerekek örömmel hallgatták egymás műveit, nagy tapsok kíséretében. A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár erején felül kitett magáért, nemcsak értékes díjakat adott át, hanem a **N e s t l é** cég szponzori bevonásával kicsomagokkal is kedveskedtek. A három ka-

tegoriába: **j ó k, k i v á l ó k, l e g - j o b b a k** sorolt 300 gyerek egy harmadát a könyvtár megajándékozta saját szimbólumfigurájával, a **D Í N Ó**-val is. Ezek a budapesti könyvtárak polcairól a gyerekek előtt már jól ismert figurák itt is osztatlan sikert arattak, csak abból származott kis szomorúság, hogy nem jutott mindenkinek.

Nagyon megható volt, hogy oly sok vidéki gyerek utazott fel szüleivel az eredményhirdetésre, s vette át személyesen az ajándékkönyveket. (A többiek folyamatosan postán kapják majd meg.) Mint említettem, számos településről tömegével küldtek be pályázatot a gyerekek: így Sopronból, Pécsről, Komlóról, Kazincbarcikáról, Celldömölkéről, Debrecenből, Hajdúdorogról, Túrkevéről, Oroszázáról, Magyaregresről, Lajosmizséről - s külön ki kell emelni Pátyot, ahonnan minden pályázó díjazott lett, s a két épp akkor balagoló nagylánynak a két pátyi kisfiú: **Mike Levente** és **Urbán Csaba**, 2. osztályos tanulók vitték haza a díjakat. Nos, a két "levente", akik "Mesék egy pátyi kisfiú fejéből" címmel pályáztak, a könyvtár és a Cimbora közös különdíjasaként szintén ott lesznek Balatonalmádiban.

Stilszerűen azzal kéne zárni a tudósítást, hogy minden jó, ha a vége jó, de most még csak a díjkiosztás zárult le, nyitva maradt a gyerekek mesekönyvének kiadásához szükséges pénz megszerzésének kérdése. Bár a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár több helyen pályázott, még nincs visszajelzés, ezen elképzelést pedig csupán önerőből megoldani nem képes - támogatókat vár... A gyerekek pedig a "Gyermekek írta mesekönyvet"...

Bagdi Marianne

Mese alulnézetben

Kedves könyvtárosok, remélem, hogy egy kényelmes könyvtári fotelben, kávéval a kezetekben ültök már. Ma egy meseírópályázatról mesélek nektek.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy legkisebb könyvtáros. Ez a legkisebb könyvtáros kapott egy csodaszép pályázati felhívást az ő kacsalábon forgó központjából. Nosza kapta magát, sürgött-forgott, lótot-futott, fénymásolt, ragasztott, sok-sok tanárnak, gyereknek szólt. Meg is kapta méltó jutalmát: sok szép mese és vers íródott, rajzokkal díszítve. El is küldte, na nem a kacsalábonforgóba, hanem annak a műhelykéjébe.

Gondolhatjátok milyen nagy volt a legkisebb könyvtáros öröme, mikor megkapta a gyönyörű gépelt listát, s lássatok csodát: a legjobb pályaművek között szerepeltek az ő kis meseírói is. Ripsz-ropsz felkapta a hétmérföldes gyógyapucsát, csapot-papot, leltárelőkészítést odahagyva rohant vinni a hírt. Volt nagy öröm. De főleg akkor örültek meg a gyerekek és a tanítónénik, mikor megkapták személyreszóló meghívójukat a díjkiosztó ünnepségre. Felöltötték a nagy napra ünneplő ruhájukat, s nem törődve az árnyékban 33 fokkal, évszáróval, s más aprócseprő dologgal elindultak az üveghegyen is túllévő BMK színháztermébe. Itt aztán csak fokozódott a meleg, (40 fok párával) és az

öröm, amikor meglátták a szép ajándékokat. Három kerek órán keresztül tapsolhatták a többi szerencsés nyertest, s Pálos Zsuzsát, aki mint csicsérgő Hamupipőke válogatott, olvasgatott a mesékből.

Itt a vége fuss el véle - szólt a szervezőnéni a színpadról. Valami nincs rendben, gondolta a legkisebb könyvtáros. A gyerekek (apukák, anyukák) rohantak hozzá, hogy hol van a méltó jutalmuk, miért csapta be őket a legkisebb könyvtáros? Sőt olyan anyuka is volt, aki nem áttallotta felhívni (nem törődve a könyvtár hírnevével) a másnapi, "Reggel" című tévéműsort, és megkérdezni a fenti kérdést.

Milyen mese az - kérdezhetitek -, amelyiknek nem jó a vége?

Igazatok van, így a miénk sem végződik: a gyerekek utólag megkapták jutalmukat (némi harcok kiállás után). A sajátom (mármint gyerek) ugyan nem, de ez már nem is fér a mesém dramaturgiájába.

Kedves könyvtárosok remélem megittátok a kávétokat, s indultok dolgozni. Én is leteszem a tollat, helyébe zöld filcet ragadok, mert vár rám a leltár.

Üdvözlettel a meseíró:

Gerencsér Valéria
XXX éves

A legkeresettebb könyvek

ÁPRILIS HÓNAP

1. Montgomery: Anne otthonra talál	- Európa K.	8	Bradford: Maxim és a nő (Random House Inc.)	6	"
2. Ripley: Scarlett	- Európa K.	8	Müller Péter: Kígyó és kereszt (Édesvíz)	6	"
3. Ripley: Mary öröksége	- Európa K.	8	D.Steel: Ékszerek (Viktória)	6	"
4. Scott: Megveszem ezt a nőt	- Fabula-MTV K.	8	I.Shaw: Francia éjszakák (Fabula)	4	"
5. Bradford: Őrizd az álmod!	- Európa K.	7	D.Steel: Emlékezés (Pannon)	4	"
6. Carnegie: Sikerkalauz I-II.	- Minerva	4	Bradford: Őrizd az álmod (Európa)	3	"
7. Mahmudi: Végzetes szülők	- SKO	4	Carnegie: Sikerkalauz I-II. (Minerva)	3	"
8. D. Steel: Szívdobbanás	- Európa K.	4	Cook: Vakság (I.P.C.)	3	"
			Forgas: A társas érintkezés... (Gondolat)	3	"
			Kordos: Ősvilágunk képekben (Móra)	3	"
			Ripley: Scarlett (Európa)	3	"
			I.Shav: Fenn a csúcson (Európa)	3	"
			D.Steel: Erőszakkal vádolva (Fabula)	3	"
			D.Steel: Keresztutak (Fabula)	3	"
			D.Steel: Szívdobbanás (Európa)	3	"

MÁJUS HÓNAP

Ebben a hónapban a FSZEK 78 részlegéből érkeztek szavazatok összesen 196 féle címre vonatkozóan. A szavazatok gyakorisági sorrendjében az alábbi népszerűségi lista állítható össze:

Scott: Megveszem ezt a nőt (Fabula RTV)	18 szavazat
Ripley: Mary öröksége (Európa)	8 "

SZENT LÁSZLÓ NAPOK KÖBÁNYÁN

1993-ban a Kőbányai Képviselő Testület elhatározta, hogy megújítja a Szent László napi ünnep hagyományát. Az új elképzelés szerint az egész évet behálózó kulturális rendezvénysorozatok záróeseménye lesz a László napi népünnepély, s ekkor adják át a "Kőbányáért" kitüntetések is.

Tudjuk, minden városrésznek megvannak a maga "napjai", amelyek külsőségeikben hasonlítanak egymásra, de tartalmukban jelentős különbségek fedezhetők fel: milyen téma köré rendeződnek az események, kiket hívnak vendégnek, előadónak, hol tartják, kik az érdeklődők. A kerületek a nagyvároson belül is őrzik kistélepülés eredetüket, s ezt szeretik kihangsúlyozni: kifejezni azt az eszmét, hogy a létezésnek, az emberi kapcsolatok és intézmények jó funkcionálásának természetes módja az emberi lépték és a szűkebb közösséghez kötődés (patriotizmus). Olyan mélyről fakadó emberi igény ez, amelyet még a kerületek átépítése, a ki- és betelepítések sem tudtak teljesen kiirtani. Ezért a legfontosabb, amit a kerületi napok kifejezhetnek, a "helyi szellem". A könyvtár feladata, hogy felfedezze, formálja és megjelenítse a helyi kulturát, ünnepeinek egyik állandó helyszíne legyen.

* * *

A múlt század végén a sok vallású, sok etnikumú Kőbányán a katolikusok jutottak utoljára önálló templomhoz. 1895-ben Szent Lászlót választották védőszentjüknek, halála 800 éves évfordulóján. A plébánia templom nagymértékű polgári hozzájárulással L e c h n e r Ö d ö n tervei alapján épült fel, Zsolnay-kerámiákkal borított tornyai ott csillognak a tér könyvtárral szemközti oldalán.

Két általános iskola és egyik gimnáziumunk viseli még a Szent László nevet. Önmagában ez nem lenne elég ok személyét vezéreszmének választani, ha nem lenne kimeríthetetlen szellemi kincs, egyetemes emberi példa.

14

Az elmúlt évben, szentté avatásának évfordulóján egyházi ünnepek zajlottak, ennek kapcsán a gyerekek és pedagógusok jó kapcsolatokat építettek ki a nagyváradai iskolákkal is.

Az 1993-as Szent László napok nyitóeseményei a Kőbányai Főkönyvtárban zajlottak, amely két kiállítással és gyermekrendezvényekkel járult hozzá az új törekvés sikeréhez.

A könyvtár állománya adta a lehetőséget, hogy k ö n y v k i á l l í t á s t rendezzünk a téma történelmi, irodalmi, képzőművészeti és helytörténeti vonatkozásairól. Legfontosabb források a Képes Krónika és a Thuróczy-krónika, a legendáriumok, történeti feldolgozásukat Dümmerth Dezső történész végezte el az Árpádházi királyokról szóló műveiben. Az egyik legszebb és legfrissebben megjelent mű László Gyula professzor könyve

"A Szent László legenda középkori falképei", amely a székelyföldi és a szepességi templomok freskóit mutatja be. Irodalmi emlékeink között sok népköltészeti alkotás örökíti meg alakját. Leghíresebb a Szent László ének. "Ödvöz légy kegyes Szent László király / Magyarországnak édes oltalma / Szent királyok közt drágalátos gyöngy / Csillagok között fényességes csillag..." Egyszerre fest mítikus nagyságú és szeretetteljes képe legnagyobb királyunkról, aki István és Mátyás kor között uralkodott. A legtöbb róla szóló korabeli irodalom a kunokkal, besenyőkkel, pogányokkal folytatott küzdelmeit ábrázolja. Neve, Ladislaus azt jelenti: "a népnek Istentől adott dicsérete".

Neki köszönhetjük első nemzeti szentjeinket, ő javasolta István király, Imre herceg és Gellért püspök szentté avatását. Uralkodása alatt volt az utolsó pogánylázadás, melyet keményen levertek, de ő szüntette meg a pogány vallás kegyetlen üldözését is. Egyháziilag egyesítette Erdély hét vármegyéjét a nagyváradai püspökségben. Szívéhez legközelebb a székely nép állt, de országában még a

legyőzött népeket is óvta a sérelemtől. Diplomáciai érzékére jellemző, hogy a németek trónviszályában a pápa kérésére az ellenkirály oldalára állt (sőt lányát feleségül vette), de nem volt hajlandó hűbéri esküt tenni Rómának, sőt Szlovénia nagy részét is elfoglalta a pápa elől.

Egy 1901-ben előkerült levelében írja: "... bűnös vagyok, mert a földi méltóság teendőit nem lehet előmozdítani súlyos vétkek nélkül..." Mikor bebizonysodott, hogy férfi utód nélkül marad, nagy körültekintéssel gondoskodott arról, hogy ki kövesse a trónon, nehogy viszály martalékává váljon az ország. Unokaöccsei közül előbb Álmos herceget választotta, de mikor az méltatlannak bizonyult, öccsét nevelte uralkodóvá. Így léphetett trónra Könyves Kálmán királyunk.

* * *

A könyvekből kirajzolódó kép mellett valódi képeket is láthatunk a könyvtárban. A "nagy" megnyitó az Artotékában zajlott, ahol Sinkó Veron grafikus "Szent László legendája" c. kiállítását rendezték meg. A huszonnégy színes kép több legendát jelenít meg: a kun vitéz magyar leányt rabol, a Szent László pénze, füve, a Tordai hasadék, a csodálatos élelemszerzés, a forrásfakasztás történetét. A kiállítást Kiss Anna a költő nyitotta meg, akinek eredeti gondolatai, szeretetet sugárzó, egyéni előadásmódja élmény volt a jelenlevők számára. Szólt a művésztől, a témáról, s mindkettővel való sajátos kapcsolatáról. Kiemelte Sinkó Veron képeinek ikonszerűségét, hímes kezű ornamentikáját, nőre valló gondosságát, amely híven tükrözi az áhitatos rácsodálkozásból s egyzersmind kritikus szemléletből fakadó bájos naivitását, humorát.

László király személyében rámutatott a lovagi férfieszmény megvetésére, ami korunk egyik nagy hiánya. Mint a krónikák írják, László királyunk alkatra nézve "egy

vállal magasabb" volt a többinél, idézte, s egy szellemes váltással kifejezte, hogy az ő szemében még István királyunk a trónon, László a lovon volt lovagi érényekkel megáldott. Ily módon kirajzolódott a férfi Szent László alakja, aki nem "kalapálja" a saját dicsőségét, nagyságát, szentségét, azt megteszik mások. Valódi tekintély volt, akit saját kora is szeretett, rajongva tisztelt.

Az egyik képen Szent László palástja mint-ha betakarná az egész országot, védelmezné azokat is, akik nem látszanak, a nőket, eseteket, árvákat... Férfiúi vonásai között jelentős az együttérzés képessége. Feljegyezték, hogy amikor a kunok nőket, gyermekeket raboltak, sírva fakadt. Majd lóra ült, és ment visszaszerezni őket.

Méltányos volt a legyőzöttekkel, tovább már nem bántotta őket. A kunok letelepítését is ő kezdte el. Mindezt a református és kun Kiss Anna mondta el, aki Gyulán a Szent László kórházban született, s a róla elnevezett utcában nevelkedett fel...

A gyerekek.

Mindenki ismeri azt a jelenséget, aki kö-zöttük él, hogy kicsi koruktól kezdve a fiúk és a lányok mindig elkülönülnek. Sok a veszekedés, sok a zavar a nemek érintkezésében.

A megnyitó után sokat beszélgettünk erről, így született meg a "Lovagi élet a könyvtárban" rendhagyó óra terve. Már a kiállítás-megnyitón is elhangzott az a gondolat, hogy korunkban hiányzik a női és férfi karakter határozott fazonja, s ez magától nem lesz meg, ha nem így nevelődik az ember, a világ ezt nem igényli tőle... A lovagság mintát adott férfin és nő számára. A lovagi életre nevelés során gyakorolták magukat, és minden lovagi udvarban volt egy élő példa, a fejekben egy-egy legenda, ami már az elérhetetlen mércét jelentette.

Az osztályom negyedik. Két éve járnak a könyvtárba az én rendhagyó foglalkozásaimra. Tanító-nénijük társ ebben, bármi meglepő történik partner könyvtári kalandjainkban. A Szent László tér 34. sz. általános iskolába járnak. Jövőre ötödikesek lesznek, az már egy más világ. Búcsúajándékom és útravalóm számukra, hogy meghívom Sinkó Veront, befogadunk még egy felnőttet, aki tud játszani, és tudja, mit érdemes továbbadni a gyerekeknek...

A kézikönyvtárban folyik a lovagi torna. Melyik lovas veti ki a másikat a nyeregből? Iszonyú feszültség. Sikerült! Egy fej "koppan", a győztes ráhanyatlik a legyőzöttre, a lovak is eldőlnek. Döbrent csend. A küzdők lassan felkászálódnak. Máté szemében tétova, meg nem született könnyesepp párája. Küzd magával, tűr, fegyelmezett. Ő a vesztes. De ezt nem más, ő mondja ki, mikor megkérdezzük.

A felgyorsult események miatt a végét már szemmel nehéz követni. A tribünön hölgyek ülnek néma csendben, mélyen átérzik a vesztes helyzetét. Foglalkozunk vele, ettől már nem is olyan tragikus a versengés... Hát ilyen férfinek lenni.

A küzdelem folytatódik, párosan, csapatosan. A csoda megszületik: ló és lovas vigyáz egymásra, ágaskodunk, tekeregnek, hogy védjék egymást és az ellenfélnek se okozzanak sérülést. Előkerülnek a lányok kendői, sóhajok, sikolyok, nevetés, izgalom.

Fordul a kocka, a királyi udvarban a hölgyek bemutatkozása következik. Ki tud olyan délcegen bevonulni, hogy a mázsás könyv le ne pottyanjon a fejről? Irulás-pirulás, diadal. A királynői tartás győztesesei báli meghívást kapnak. Egy kis illetan, mi számít biztatásnak, mi kacérságnak... A középkori tánc két lánc, fiúk és lányok egymással szemben. Közelednek, távolodnak, eggyel odább lépnek. Mindenki találkozik mindenkivel. A zene? Renátó dobol egy "kövér" Magyarország történetén, csak tudnám, hogy találta el a salello alapritmusát...

Befejezésül megnézzük a kiállítást. Van még egy óránk egymás számára, mi, felnőttek, beszélgetni szeretnénk. A gyerekek szabadon böngészhetnek. S lám, a fiúk és a lányok elvegyülnek egymással, itt-ott kiscsoportba verődnek egy-egy könyv körül, és beszélgetnek...

* * *

Az idei Szent László Napok június 27-én templomi színjátékokkal, kórusversennyel és egész napos szabadtéri műsorral érnek véget.

Szász Ilona

KÖZALKALMAZOTTI TANÁCS

V A L A S Z T Á S I J E G Y Z Ö K Ö N Y V

Készült 1993 május 28-án a FŐVÁROSI SZABO ERVIN KÖNYVTÁRBAN megtartott közalkalmazotti tanács választásáról a munkáltatónál működő Választási Bizottság megállapításai alapján.

A választás időpontja: 1993 május 25.

A választás helye: a Főv. Szabó Ervin Könyvtár központi épülete /1088, Bp., Szabó Ervin tér 1./, valamint két mozgó urna működtetésével a kerületi fő-ill. fiókkönyvtárakban.

A közalkalmazotti tanács Mt. alapján megválasztható tagjainak száma: 11.

A választásra jogosult és az érvényesség megállapítása szempontjából figyelembeveendő munkavállalók száma: 702.

Az összes leadott szavazatok száma: 402.

Az érvényes szavazatok száma: 398.

Az érvénytelen szavazatok száma: 4.

Az egyes jelöltekre leadott szavazatok száma: 3715.

A munkáltató ágazati irányítását ellátó minisztérium: Művelődési és Közoktatási Minisztérium.

A főcsoport meghatározása: 5. /Közgyűjtemény, közművelődés/

A szakmacsoport meghatározása: 5. /Közgyűjtemény, közművelődés.

Az intézmény jelöltcsoportjaira leadott szavazatok száma:

KKDSZ jelöltek: 1971,

TDDSZ jelöltek: 1043,

független jelöltek: 701

Az összes szavazat arányában a megválasztott tanácstagok száma:

TDDSZ: 9%, független: 18%, KKDSZ 73%.

Az intézmény szakszervezetei közötti százalékos arányszám:

KKDSZ 67%

TDDSZ 33%

A megválasztott közalkalmazotti tanácsstagok neve:

BENCSIKNÉ KUCSKA ZSUZSA	191	/KKDSZ/
BENJÁMIN JUDIT	154	/TDDSZ/
BERTA ÉVA	178	/KKDSZ/
HAVAS KATALIN	314	/KKDSZ/
KARNER KATALIN	150	/független/
KELEMEN TAMÁS	183	/KKDSZ/
MANNER KÁROLY	206	/KKDSZ/
NOVAK EVA	165	/KKDSZ/
TÓTH SÁNDOR	198	/KKDSZ/
VAZINAY MÁRIA	156	/független/
VITÉZNE BARÁNY ÉVA	163	/KKDSZ/

Az intézményben működő szakszervezetek az alábbi szakszervezeti tömörülésekhez tartoznak:

KKDSZ - Szakszervezetek Együttműködési Fóruma,

TDDSZ - LIGA szakszervezetek.

Bpest, 1993. május 28.

Vass Éva
.....

VASS ÉVA
vál. biz. tag

Siska Lajos
.....

SISKA LAJOS
vál. biz. tag

Dr. Revy Eszter
.....

Dr. REVY ESZTER
a vál. biz. elnöke

A választások teljes névsora

Több olvasónk reklamált: a választások teljes eredményét is szeretnék volna megtudni. Ezért most a kapott szavazatok sorrendjében közöljük valamennyi jelölt szavazatszámát.

Havas Katalin	314
Manner Károly	206
Tóth Sándor	198
Bencsikné Kucska	
Zsuzsa	191
Kelemen Tamás	183
Berta Éva	178
Novák Éva	165
Vitézné Bárány Éva	163
Vazinay Mária	156
Benjámín Judit	154
Karner Katalin	150
.....

Moldovai Zsóka	149
Lakatosné Bér Piroska	146
Szer Kálmánné	
Faragó Éva	129
Cseriné Szilágyi Erzsébet	123
Vincze Gyuláné	122
Ottovayné Ecsedy Klára	120
Pálos Beáta	116
Kukor Ferenc	106
Gerő Péter	104
Kapuvári Zsuzsa	102
Vándor Katalin	102
Tamási Júlia	101
Gerbner Mihály	93
Kukovics Gábor	74
Hegedűsné Zöld Hedvig	70

Nyilvánosság

Hivatalos látogatást tett központi könyvtárunkban Demszky Gábor főpolgármester úr június 2-án.

* * *

A mesepályázat színes, szélesvásznú díjkiosztó ünnepsége június 11-én volt. A TV Reggel c. műsorában is szerepeltünk - sajnos: a szervezés azomáliái miatt nem túl fényesen; sok volt a panasz.

E számunk több írást is közöl az ügyről.

* * *

Június 16-án előadást tartott a központi könyvtárban Christine L. Borgman amerikai vendégprofesszor "Könyvtári automatika a közép- és kelet-erőpai könyvtárakban" címmel.

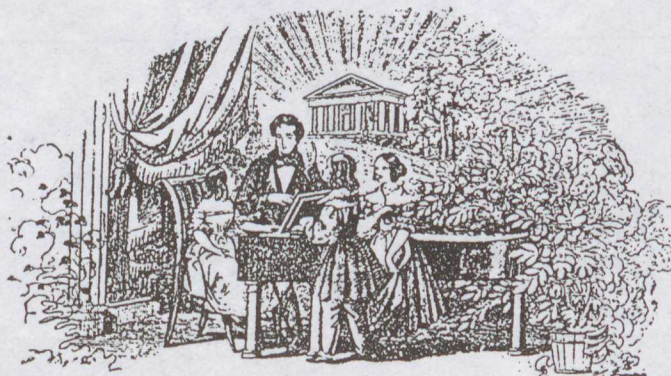
Kiállításnak adott helyt a központi könyvtár. A "Máramaros szimbolikája" című fotószorozatot Bogdán Róbert István készítette, a kiállítást Dr. Fillep Antal etnográfus és Kiss Jenő főigazgató nyitotta meg Dévai Nagy Kamilla előadóművész közreműködésével június 21-én.

* * *

Az Ünnepi Könyvhét rendezvényeihez kapcsolódott dedikációval, könyvkiállítással néhány könyvtárunk.

Összeállította:

Somogyi József

Könyvomatú kótacímleap a negyvenes évekből

Személyi hírek

Álláshirdetés

A II. kerületi főkönyvtár keres szeptember 1-től felsőfokú végzettséggel gyerek-könyvtárost napi 7 órás munkakörben, aki felnőtt könyvtárosi teendőket is ellát.

Áthelyezés

Kiss Ildikót a Központi Könyvtár Olvasószolgálati főosztályából a IX. ker. főkönyvtárba helyezték át.

Újszülöttek

Andrejkovics Lászlónénak (VII. ker.) Dániel, Asztalosné Szuromi Évának (VIII. ker.) Bálint, Földesi Juditnak (XI. ker.) Ádám, Novák Juditnak (XI. ker.) Borbála nevű gyermeke született.

A szülőknek és a kisbabáknak jó egészséget kívánunk!

SZÁSZ KÁROLYNÉ GILLEMOT KATALIN
(1911 - 1993)

Ismét eltávozott körünkől a valahai Fővárosi (Szabó Ervin) Könyvtár egyik legendás személyisége. Apja, a népszerű sportújságíró az I. világháború első hősi halottjai közé került volt.

Bölcsész tudományi ambícióinak ékes bizonyítéka Gróf Széchényi Ferenc és bécsi köre c. disszertációja. Mégis az egyetem után ő is kénytelen volt az Állástalan Diplomások Országos Bizottságánál (ÁDOB) regisztráltatnia magát, ennek a szervezetnek a segítségével került a Fővárosi Könyvtárhoz. Itt ismerkedett meg Szász Károllyal, a valahai Fővárosi Könyvtár egy másik legendás egyéniségével, összeházasodtak és példás családi életet éltek. A könyvtár bibliográfiai osztályának helyettes vezetőjeként vonult nyugalomba.

Ha csak a Központi Könyvtár katalógusát nézi végig az avatatlan érdeklődő, akkor talán visszariad és korszellem által sugalmazott, ideológiai vörös farkakat bibliográfiaiákba tömörítő opuszoktól, dehát nem is ez volt élete fő műve. A négy megszült és három felnevelt gyermek, férje színvonalas könyvtárosi munkájához a nyugodt családi, alkotói háttér megteremtése, az immáron számitógépre áttett és árusításra szánt analitikus irodalmi katalógus (8-as szak) alapelveinek kigondolása és elindítása és még sok egyéb adta neki azt a nagyszonyos habitusban jelentkező szakmai-emberi öntudatot, amely - szerintem - valóban szilárd alapokkal bírt.

Emlékét ezután is megőrizzük.

Gerbner Mihály

Szerkesztőbizottság

Tverdota Miklósné elnök
Katsányi Sándor felelős szerkesztő
Aknay Tibor, Bardócz Antalné
Csoma Mihályné, Havas Katalin
Varró Istvánné, Weisz Sándorné
Felelős kiadó: Kiss Jenő főigazgató

Megjelenik havonta
Ára: 20.-Ft
Előfizetési díj egy évre 120.-Ft
Készült a FSZEK sokszorosítóiban
Táskaszám: 93/221
Eng. szám: III/UHB/30/1981
ISSN 0139-1917